Ч. 57 Неділя 12 (24) марця 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нова тарифа особова на зелізницях державних.

Від першого липня сего року має бути заведена на зелізницях державних нова тарифа особова, а дотеперішна тарифа полосова, після котрої платить ся в засаді крейцар від кільометра, а полоси числять ся по десять кільометрів, буде знесена. Причиною сеї зміни єсть передовсім то, щоби державі приспорити дохід з зелізниць, потрібний на покрите додатків до платні для урядників, а відтак і та обставина, що мають бути удержавнені ще й остальні зелізниці, в першім ряді зелізниця Полуднева, котра іде з Відня аж до Триєсту а котрої дотеперішна тарифа єсть значно висша від тарифи на зелізницях державних; тарифа сеї зелізниці мусїла би в хвили переходу зелізниці на власність держави бути зрівнана з тарифою зелізниць державних. Впрочім дотеперішна тарифа на зелізницях державних показала ся некористною і для публики, позаяк на дальших просторах платить ся значно висше; так н. пр. на просторі межи 300 а 301 кільометрами треба платити за полосу, обнимаючу 350 кільометрів, коли тимчасом після нової тарифи буде платити ся лиш за 310 кільометрів.

Різниця межи дотеперішною тарифою а новою, котра має бути заведена з днем 1 липня, єсть та, що коли теперішна тарифа не бере взгляду в цінї на віддаленє, нова тарифа увзглядняє віддалеє і ціна стає постепенно менша, чим дальше єсть віддаленє, а то так: в третій клясї буде платити ся за кільометер 1·4 кр. аж до 100 кільометрів; від 100 кільометрів, аж до 300 буде ся платити вже лиш 1·2 кр.; від 301 до 600 кільометрів, лиш 1 кр., а понад 600 кільометрів, менше як крейцар, бо лиш 0·8 кр. — В другій клясї буде ся вже платити о 1 кр. від кільометра дорожше як в третій, отже від одного до 100 кільометрів по 2·4 кр. за кільометер; від 101 до 300 по 2·2 кр., від 301 до 600 2 кр., а понад 600 кільометрів по 1·8 кр.— В першій клясї буде платити ся знов о 1 крейцар дорожше, як в другій, отже від 1 до 100 кільометрів по 3·4 кр., від 101 до 300 по 3·2 кр., від 301 до 600 по 3 кр., а понад 600 кільометрів по 2·8 кр.

З того видно, що основою цїни єсть 1 кр. і чотири десятих крейцара (1·4 кр.) і ціна та зменшає ся постепенно з віддаленем о дві десятих крейцара. Дальшою ознакою нової тарифи єсть то, що она зносить дотеперішні великі полоси, а за то заводить полоси міріяметрові, по 10 кільометрів. Лиш на віддаленє 50 кільометрів принято полоси по 5 кільометрів.

Крім того мають бути пороблені для подорожних ще деякі инші пільги, передовсїм же буде знижена тарифа пакунків пасажирских на віддаленє понад 300 кільометрів з 0·2 на 0·15 від кільометра і сто кільометрів.

Обрахунок буде тепер такий: Віддаленє зі Львова н. пр. до Підволочиск виносить 185 кільометрів, а ціна їзди третою клясою поїздом особовим обчисляє ся так:

100 кільометрів по 1·4 кр.	=	1 зр.	40 кр.
90 кільом. (цілих 9 полос замість 8 і пів полоси) по 1·4 кр.	=	1 „	26 „
Разом:		2 зр.	66 кр.

Другою клясою:

100 кільометрів по 2·4 кр.	=	2 зр.	40 кр.
90 кільометрів по 2·4 кр.	=	2 „	16 „
Разом:		4 зр.	56 кр.

Ціна їзди зі Львова до Стрия, 75 кільометрів буде виносити після нової тарифи III-ою клясою 1 зр. 12 кр. (осьма полоса числить ся за цїлу, отже не 75 але 80 кільометрів); II-ою клясою 1 зр. 92 кр.; I-ою клясою 2 зр. 72 кр.

Зі Львова до Черновець, 264 кільометрів третою клясою:

100 кільометрів	по 1·4 кр.	=	1 зр.	40 кр.
100 кільом.	по 1·2 „	=	1 „	20 „
70 кільом.	по 1·2 „	=	— „	84 „
			3 зр.	44 кр.

Другою клясою:

100 кільометрів	по 2·4 кр.	=	2 зр.	40 кр.
100 кільом.	по 2·2 „	=	2 „	20 „
70 кільом.	по 2·2 „	=	1 „	54 „
	Разом		6 зр.	14 кр.

Зі Львова до Кракова 342 кільометрів третою клясою:

100 кільометрів	по 1·4 кр.	=	1 зр.	40 кр.
200 кільом.	по 1·2 кр.	=	2 „	40 „
50 кільом.	по 1·0 кр.	=	— „	50 „
	Разом		5 зр.	30 кр.

Другою клясою:

100 кільометрів	по 2·4 кр.	=	2 зр.	40 кр.
200 кільом.	по 2·2 кр.	=	4 „	40 „
50 кільом.	по 2 кр.	=	1 „	— „
	Разом		7 зр.	80 кр.

При поспішних поїздах буде додавати ся до основної цїни в третій клясї: пів крейцара, в другій клясї крейцар, а в першій півтора; отже від кільометра за перших 100 по 1·9 кр., 3·4 кр., і 4·9 кр., а цїна обчисляє ся так само як висше. За 320 кільометрів треба буде н. пр. заплатити другою клясою:

---

9)

Душі на відлеті.

З памятника молодого лїкаря.

Новеля Марияна Ґавалєвича.

(Конець.)

В шуфлядції лишив картку, на котрій стояли тілько ті слова, написані вже дуже безобразними буквами:

„Бібліотеку віддати докторови, річи Банасьовій. То моя остатна воля".

Не хотів уже зажити порошків, котрі баба принесла з аптики, але подивив ся на ню і сказав, мов би і з нею пращав ся на відході.

— Будь здорова, стара!...

А она тим голосом єго мягким розжалена, почала глипати повіками і крізь сльози відповіла, цїлуючи єго по колїнах:

— Дай же вам, Боже, небо і царство небесне!... а що там часом єтовкла я що, або за довго сиділа на посилках, то най уже менї пан простять, бо я-ж то не нарочно.

Оправдувала ся ще перед ним в такій хвили, як би смерть не стояла вже поміж ними і не числила остатних віддихів своєї жертви.

Було по півночи, хорий мав очи замкнені і перестав говорити.

Сидів і ждав.

Під вімнятою сорочкою широка, випукла, наче видута грудь єго піднимала ся коротким, астматичним віддихом; притім уста отвирали ся судорожно з болю і за кождим разом брови тремтїли так, як овад засаджуваний на шпильку.

Терпів, бідачиско, але не нарікав.

— Хрест.... хрест! — були єго остатні слова, висказані ще виразно.

Банасьова подала єму хрест, котрого доторкав ся пальцями, і вимавляла слова:

— Боже, в руки Твої передаю дух мій.... Боже, в руки Твої передаю дух мій....

Менї здавало ся, що ще замічаю легкі порушеня єго синїх губ, мов би повторяли за нею ті слова, але вже голосу не було чути.

Над раном зовсім задрімав і тілько від часу до часу переходили дрожаня....

Послїдний раз затрясло ним злегка о годинї шестій.

З костела Піярів відізвав ся в ту хвилю дзвінок на ранїшну молитву.

При тих звуках душа Ґерди полетїла в надземний сьвіт — заснув на віки.

Положили ми єго з Банасьовою і каменичним сторожем на ліжку і дали знати до управителя, щоби заняв ся похоронними орудками.

Переспавши ся кілька годин я вийшов відвидїти Шлярккевичеву і повідомити єї про щедрий дар покійника, котрого навіть з прізвища не знала.

Я їй сказав:

— Бачите, пані, як то часом смерть одних помагає до житя другим; тепер з ласки пана Ґерди Юзьо буде мати будуччину запевнену. На кошти єго вихованя і дальшої осьвіти в музиці єсть капітал, котрий завтра зложу до банку, щоби процент наростав, а що місяця дістанете, пані, для него пенсию свою і так буде, поки не скінчить консерваториї ту, а може й за границею.

Она слухала, слухала того і як би не могла зрозуміти. Дивила ся то на мене то на свої спрацьовані, худі, поколоті пальцї і думала певно, що жартую собі з неї.

Відвикла так від щастя в житю, що не могла й подумати собі, щоби оно й до неї могло усьміхнути ся, ще до того так несподївано.

Занепокоїла ся і зажурила ся, бо чула, що треба би щось відповісти, а слова їй утїкали, як сполохані птахи і тілько замісць слів, якийсь воркіт виходив з єї уст, як у немови.

Через хвилю навіть думав я собі, що їй не подобає ся мій проєкт зложеня гроший в банку, що волїла би дістати їх у свої руки, щоби ними розпоряджати до вподоби, — але я скривдив бідну таким підозрінєм, як зараз показало ся, бо не промовивши анї словечка відвернула ся до стїни, закрила очи і почала плакати.

Юзьо, котрий слухав мого оповіданя про запис покійного Ґерди, сидів на ліжку, аж нараз з утїхи великої вліз цїлий з головою під

100 кільометрів	по 3·4 кр.	=	3 зр.	40 кр.
200 „	„ 3·2 „	=	6 „	40 „
20 „	„ 3 „	=	— „	60 „
	Разом:		10 зр.	40 кр.

З руских товариств.

Справоздане з діяльности видїлу руского товариства педагоґічного за час від січня 1894 до 25 марта 1895.

Видїл Руского товариства педагоґічного відбув в часї свого урядованя 12 засїдань, на котрих старав ся по своїм силам повести успішно розвиток нашого товариства.

На першім засїданю уконституував ся видїл в сей спосіб: Заступником голови вибрано директора рускої ґімназиї у Львові Е. Харкевича, секретарем проф. І. Матїєва, касиєром п. К. Паньківского, економом учит. шк. вправ. О. Гриневича. Настоятелем інституту товариства назначено п. К. Паньківского, а кромі него вибрано до комітету, що сим інститутом управляє: проф. о. сов. Тороньского, о. І. Чапельского, проф. І. Громницкого, дра А. Хомина і дра С. Федака.

Товариство, на підставі ухвали видїлу, брало участь в краєвій виставі з минувшого року. Видїл виставив видавництва товариства, всїлякі рускі учебники, які міг зібрати, і ґрафічний образ розвитку нашого товариства і інституту. До здвигненя спільного руского павільону причинив ся видїл квотою 100 зр.

Щоб розширити діяльність товариства, старав ся видїл о збільшенє числа членів. В тій цїли оголошував видїл в руских часописях зазиви з просьбою, приступати до нашого товариства. На жаль знайшлось за цїлий рік лиш 58 осіб, що послухали сего зазиву і вписались в члени нашого товариства. — В тій самій цїли старав ся видїл і о заснованє нових філїй, удїляючи охочим потрібних інформаций і приходячи їм радо в поміч. Тож з великою радостю зазначує видїл, що на тім поли заявив ся сего року значний поступ; бо коли досели була всего лиш одна філїя в Щирци, то в біжучім роцї основалось 3 нові філїї: в Калуши, в Николаєві і в Грибовичах. За се годить ся на сім місци заявити тамошним патріотам велике признанє за їх ревну діяльність на поли нашого шкільництва. На загальні збори згаданих філїй висилав видїл або свого відпоручника, або бодай сердечний привіт телеґрамою. При сїй нагодї треба згадати, що і станїславівскі патріоти заходять ся також над основанєм у себе філїї нашого товариства.

Так як минувших лїт, він і сего року видїл видавництво часописий: „Учитель“ і „Дзвінок“. Видїл нараджував ся часто на своїх засїданях над редакциєю сих часописий; однак мусить на жаль сконстатовати, що участь Вп. Учительства в редакциї нашого головного орґану, се є „Учителя“, була вельми слаба так, що редакция сеї часописи може повеличатись лиш дуже невеличким числом дописувателїв з провінциї. Було би отже вельми пожаданим, щоби сим нашим орґаном заінтересувались ширші круги нашого Вп. Учительства і зволили єго своїми дописями і замітками підпомагати, бо се є конечним услівєм розвитку кождого периодичного видавництва. Щоби зменшити кошта згаданих видавництв, був видїл приневолений зредуковати „Дзвінок“ до 1-ого аркуша друку, і поодинокі числа не брошуровати і не давати окладинок. А щоби придбати більше предплатників для „Дзвінка“, звертав ся видїл до російского правительства з просьбою о удїленє дебіту в Росиї для сеї часописи, однак мимо заходів, починених видїлом в Вис. ц. к. міністерстві для справ внїшних, дебіту відмовлено.

Заходом видїлу а коштом товариства появились сего року 2 книжки: Переклад повісти Ю. Верне: „Подорож доокола землї“ і перший фонетичною правописею друкований Молитвослов для дїтий. Сей послїдний уложив зовсїм безкористно Впреп. о. сов. А. Тороньский, за що єму видїл складає на сім місци сердечну подяку. Покінчено також друкованє „Короткої історії педаґоґії“; недостає лишень до сего видавництва еще передмова, над котрою Вп. проф. Грушкевич саме що тепер трудить ся. Видїл замовив також передрук з „Народної Часописи“ повісти Ґерштекера: „Розбишаки на ріцї Місісіпі“, що буде добрим набутком для шкільних біблїотек наших ґімназий. Видїл рішив також розпочати цїлу серию видавництв для рускої молодїжи шкіл середних, при чім заявила Вис. ц. к. Рада шк. краєва готовість, прийти в поміч нашому товариству підмогою грошевою. — Вкінци занимав ся видїл рецензованєм всїляких до друку надісланих рукописий, а також загадав видати шкільні мапи з рускими написами і в тім згляді вів голова товариства переговори з накладником Гельцем у Відни і проф. Маєрским у Львові.

Видїл заходив ся дальше коло перенесеня школи імени М. Шашкевича в догіднїйше місце і коло збільшеня єї фреквенциї. В тій цїли видав зазив до Русинів львівских, утворив окремий комітет і через своїх відпоручників впливав в тім дусї на инші народно-рускі товариства у Львові. Заходи народно-руских товариств в тім дїлї увінчались, як звістно, пожаданим успіхом.

Щоби прийти в поміч нашим львівским школам, пожертвувало наше товариство для біблїотеки школи ім. М. Шашкевича 40, а для школи вправ 25 книжок свого видавництва.

Видїл занимав ся управильненєм і поліпшенєм науки руского язика яко предмету надобовязкового в львівских школах середних з польским язиком викладовим. В тій цїли скликав заступник голови анкету зложену з учителїв сего предмету в згаданих школах. Анкета ся відбула 3 засїданя і уложила новий плян науки, котрий враз з відповідною просьбою переслано до Високої ц. к. Ради шк. краєвої. Просьба тая принесла пожаданий успіх, бо, як се видїлови приватно донесено, Висока Рада шк. кр. заняла ся ревно уліпшенєм згаданої науки в дусї, через анкету зазначенім.

В наслїдок заходів видїлу зволив Вп. проф. др. Грушівский розпочати цїлий ряд викладів з рускої історії для членів товариства і ширшої громади Львовян. Виклади сї відбувають ся що тижня в одній салї рускої ґімназиї. За сей труд складає видїл Впов. дру Грушівскому на сім місци сердечну подяку.

Зарівно подяку складає видїл і Всеч. о. Зубрицкому, пароxови Мшанця, за пожертвованє товариству значного числа книжок.

Приходу мало товариство 1.286 зр. 54 кр., розходу 1.252 зр. 17 кр., остало ся в касї 34 зр. 37 кр.

Приходи „Учителя“ виносили 1.870 зр. 63 кр.; розходи 1.885 зр. 43 кр. Довг в друкарни 527 зр.

Приходи „Дзвінка“ виносили 1.144 зр. 52 кр.; розходи 1.020 зр. 22 кр., але „Дзвінок“ винен в друкарни близько 700 зр.

Маєтку має товариство 3.347 зр. 48 кр.

Перегляд політичний

Вчера відбуло ся засїданє комісиї буджетової, на котрім залагоджено буджет міністерства краєвої оборони. При сїй нагодї домагали ся деякі бесїдники знесеня другого року служби однорічних охотників. Міністер краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймб відповів на то, що другий рік служби не може бути віяк знесений, однакож ті однорічні охотники, що не зробили іспиту офіцирского, але впрочім своїм поведе-

---

колдру, почав вити ся під нею, як пискор, та викрикувати якось дивно, глухо.

Може єму здавало ся, що нїхто не буде сего бачити і що під тою колдрою вільно єму свобіднїйше натїшити ся своїм щастєм; стидав ся явно показати се переді мною.

Підійшов я до Шляркевичевої і спитав: І чогож ви плачете?

Закрила собі лице хусткою і хлипаючи тихо, ледви відізвала ся:

— Не дивуйте ся менї, пане консиляр... та.... та.... я сама не знаю, що менї стало ся!... Адже то на чоловіка як з неба впало тодї, коли вже стратила цїлу надію і скорше смерти сподївала ся, як ратунку звідки небудь.

Коли ті слова почув дух покійного Ґерди, то мусїв усьміхати ся з вдоволеня і приставути може у своїм віддалї з землї, щоби глянути на утивий вчинок і на тих двоє людий, щасливих в єго ласки.

Почувши голос матери, Юзьо висунув до половини голову з під покривала і великими, як у молодого оленка очима, дивив ся, що стало ся?...

— А мама знову....

Зачав і урвав; видко не мило зробило ся єму, що та бідна мати тілько слїзми вміє виявляти всякі свої чутя, чи то смуток чи радість.

Менї самому також не знати, як зробило ся на серцю, коли я дивив ся, як та Шляркевичева тулила свого хлопця в обіймах і цїлувала єго так, як би аж тепер відзискала єго зовсїм, коли вже мав будучину запевнену.

Цїлували ся і обнимали ся з великого щастя, котре на них упало, а про мене й забули в тій хвили — і добре зробили, бо то було би їх непотрібно тілько вязало.

Він обнимав єї за шию і просив:

— Ну, моя мамо, ну, досить уже!... ну, обітріть мамо сльози і дайте спокій!

А она знову завивала єго в колдру та повторяла:

— Добре, добре, моя дитинко!... Вже не буду, вже нї.... тілько ти не відкривай ся, бо ще хорий, можеш перестудити ся, мій Юзю!...

Нехай хто що каже, а понад любов материньску нема нїчого висшого і красшого в серцю жіночім....

В тій хвили було менї так, як би менї душа побігла аж там до тої білої хатини в городї, де моя мати о тій порі сидить певно при вікнї і на дротах робить панчоху, і усьміхає ся сама до себе, думаючи про мене; від часу до часу кине оком на календар, що висить на стїнї, і зітхне, що до Великодня далеко, бо аж на Великдень побачимо ся....

Моя матусю, чи ти хоч почула, як я тебе в думцї по руках цїлував і до колїн твоїх припадав, і в твої сиві, любі очи в ту хвилю сердечно споглядав!..

Так менї чогось рвало ся серце до тебе, коли я дивив ся на ті обійми Шляркевичевої з сином!...

Коли собі вкінци пригадали мене, почала ся друга едиция плачу і окликів і подяк; я не хотїв позволити, щоби мене Юзьо в руку цїлував, хоч мати дуже на се наставала; отже ми обняли ся з хлопцем і вицїлували, аж любо, так як би ми змалку були собі товариші і разом в цилку грали.

Цїла ріжниця віку поміж нами десь подїла ся.

Але в тім хлопци таки сидить делїкатна і утива душа.

Як то єму до голови прийшов зараз покійний Ґерда, скоро вже освоїв ся зі своїм щастєм!

— Моя мамо, чи той пан не міг дати менї стипендию і ще жити! — відозвав ся з жалем — чи потребував зараз умирати?... Тепер менї все буде за ним жаль, коли тілько возьму свої скрипки в руки, бо зараз собі нагадаю єго. Навіть не буду вже міг єму за то подякувати!

Споважнїв і задумав ся, а потім сказав до мене:

— Як лиш зовсїм виздоровію, то мене хоч на єго гріб заведете, добре?...

Я обіцяв єму се і пішов відтак до мого шпиталю.

Вертаючи по обідї до дому, стрітив я в брамі Левоньского; знав уже про смерть Ґерди, бо заходив нинї рано і прийшов саме в ту хвилю, коли єго в домовинї виносили до церкви.

Видко, дуже засмутила єго та смерть.

Пригадала єму певно страту, котру вже мав в минувшинї яко муж, і ту другу, котру буде мусїв ще мати, яко батько.

— Мій дорогий консиляр, — говорив до мене, вернувши ся аж на сходи з улицї — добре, що я собі нагадав!... Змилуй ся, лише перед Мінею не згадуй анї слова о тім, що Ґерда помер. Она така вразлива і то могло би єї занадто обійти! Лучше нехай не знає; будемо перед нею скривати єго смерть, по що має бідна гризти ся!...

нем заслугують на увзгляднене, можуть одержати урльоп на цїлий рік. Комісия не вдоволила ся тим і поставила резолюцию, взиваючу правительство, щоби оно знесло другий рік служби у однорічних охотників.

Оногди вечером відбуло ся знов засїдане субкомітету для реформи виборчої під проводом президента мінїстрів кн. Віндішґреца і в присутности мінїстра для справ внутрішних маркґр. Бакегема. Оголошений вже начерк реформи виборчої має бути дїйство автентичний, але число 70 мандатів не сформуловано ще урядово. Принявши однакож то число за підставу до дискусиї, домагають ся деякі члени анкети, щоби з тих мандатів не припадало по 35 на кожду ґрупу нової куриї, лиш щоби ті, котрі платять якийсь податок вибирали 45 послів, а кляса робітників 25.

Надзвичайним виданєм урядової ґазети берлиньскої оголошено власноручне письмо цїсаря Вільгельма до канцлера, в котрім він каже, що незадовго мине чверть віку, як довершило ся відновлене німецкого цїсарства за его дїда. В день смерти свого дїда, хоче цїсар оказати свою печаливість о тих, що наражали свое житє за вітчину і длятого поручає канцлерови предложити до конституцийного трактованя внесень, відповідаючих сему бажаню.

В Римі поставлено ві второк на видним місци на горбі Янїкулюм в присутности короля і королевої, Кріспіого і многих достойників угольний камінь під памятник Ґарібальдіого. Се торжество було великою демонстрацию против Папи.

Новинки.

Львів дня 23 марця 1895

— **Учителями народних шкіл** іменовані: Іван Чабан в Млинисках; Валерияи Говдун в Жираві; Володислава Говдунова в Яйківцях, Антонїна Мендельска мол. уч. в Яворові; Вінк. Бережницкий в Крехозичах; Стан. Финик стар. учителем в Буску; Михайло Надаховский стар. уч. і Волод. Сьвойнткевич мол. уч. школи Міцкевича в Станїславові; Брон. Нижанковский ст. уч. в Яворові; Юлїя Франковска ст. учит. в Стрию; Іван Куїловский учит. в Верчанах; Микола Бойченюк ст. учит. і Махайлина Концович мол. уч. в Косові; Ольга Сапоцка мол. учит. в Шарци; Амброзина Левіцка в Худийовичах; Пилип Ратич у Дрищові; Ванда Інес мол. уч. в Бережанах; Александра О. К. Трсєньовска мол. уч. в Болшівцях; Іван Бурбель управ. в Городиславичах; Осип Сойка стар. учит. в Бережанах; Павлина Вернер мол. уч. в Озерянах; Вол. Мосочі учит. в Мушкарові; Аркадия Порубальска ст. уч. в Рогатинї; Іван Тетих в Перепільниках; Ал. Цїшецкий у Верхобужу; о. Василь Павроцкий гр. кат. катехитом женьскої школи виділової ім. Ядвиги у Львові; Людвик Лейчак управителем, Іван Мартинів і Дамян Фуртак ст. учит. в Струсові; Ярослав Білявский управ. і Апол. Старжевский стар. учителем муж. школи в Самборі; Кароль Павлєвич в Бисковичах; Каміля Ференчевич в Берегах дільних, Лавро Владика уч. в Посадї новомійскій; Фр. Луцкій в Кривім; Захарія Станьчак в Мисцовій; Леопольд Віга управ., Еразм Ясевич, стар. учит. і Теодор Шарка мол. учит. в Сяноцї і Анна Морецка мол. уч. в Сїняві. — Заступником учителя в ґімназиї рускій у Львові іменований Остап Макарушка.

— **Почестне горожаньство** надала рада міста Перемишля Є. Е. п. Намістникови, К. Баденї і князеви Маршалкови Евст. Сангушкови за їх заслуги для краю.

— **В память Шевченка.** „Рускі товариства в Стрию“ устроюють дня 1 цьвітня 1895 в честь 34-их роковин смерти Т. Шевченка концерт з дуже богатою проґрамою. В концерті прирекли участь найзнаменитші наші сили сьпівацкі зі Львова. Дохід з концерту призначений на будову Народного Дому в Стрию. Концерт будить вже нинї велике заінтересоване в місті і в цїлій окрестности.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Калуши з громад сельских відбуде ся дня 29. цьвітня.

— **Нова читальня „Просьвіти“** засновує ся в Княждворі, коломийского повіта.

— **В львівскім унїверситетї** відбудуть ся нинї дня 23 марта в унїверситетскій авли, під проводом проректора дра Л. Цвиклиньского, загальні збори всїх слухателїв унїверситету, щоби ухвалити петицию о знесеню другого року войскової служби для однорічних охотників.

— **Ексцеленция — народна учителька.** Незвичайно щасливо усьміхнула ся доля народнїй учительцї паннї Ильонї Мате. Перед роком займала она посаду молодшої учительки в комітатї Сольнок в Семгородї з платнею 250 зр. річно, коли наджупан сего комітату баран Банфі оженив ся з нею. Банфі опісля яко посол став президентом угорскої палати послів, а по уступленю дра Векерлього Є. В. Цїсар покликав его на Мінїстра-президента в Пештї. Недавна молодша учителька має тепер титул Ексцеленциї і мешкає в найкрасшій палатї столицї країв корони сьв. Стефана.

— **Стан вод в Галичинї.** З причини, що сегорічні великі снїги грозять при наглій відтепели повенею, зарядили власти відповідні средства осторожности, щоби на случай небезпечности охоронити мешканців прибережних від нещастя. Щоби мати забезпечену скору поміч, обіцяли всї корпусові команди вислати в загрожені місця віддїли войск а дирекциї зелїзниць видали приказ начальникам стаций безпроволочно перевозити ті віддїли на місце призначеня, а крім того приймати на всїх стациях урядові депеші о грозячій небезпечности. В наслїдок відморози попукали вже на деяких ріках леди, але ще не зійшли, лише потворили місцями ледові запори як н. пр. коло Пеполомиць і Тарнобжеґа на Вислї, де в чотирох місцях ледовий запір дійшов до 340 центіметрів грубости. В кількох місцях на Вислї і Дунайци розсаджують запори віддїли піонерів.

— **На сухоти** найшли тепер новий лїк, котрий зве ся лїквосульфіт. Єсть то препарат, одержуваний з дїлапя безводної кислоти сїрчаної на волокна дерева. Той лїк вдихує ся в легкі і він має помагати. З ним робили вже проби в лябораториї Гартмана в Галлейнї в Австриї. Проби ті повели ся так добре, що зараз ріжні заклади для сухітників спровадили собі такий лїк для своїх хорих. Дай Боже, щоби справдї вже найшли лїк на ту страшну хоробу.

— **Страшне нещастє** склало ся під Еммеріх над Реном. На корабли, що там був, запалило ся 1700 скринь динаміту. Тринайцять осіб згинуло. Кілька домів над берегом завалило ся. В околици в богато домах попукали шиби в вікнах.

Телєґрами.

Будапешт 23 марця. Палата панів приняла два перші титули о свобіднім виконуваню релїґії а титул о безвіроісповідности відкинено 126 голосами против 118 голосів лїберальних. Нинї має ся вести дальша дебата.

Петербург 23 марця. Ґр. Остен-Сакен іменований амбсадором в Берлинї.

Мадрид 23 марця. Королева-реґентка поручила Кановасови утворене нового кабінету і він має нинї предложити лїсту мінїстрів. Внаслїдок конференциї межи официрами а журналїстами усунено всякі непорозуміня між обома сторонами.

Атини 23 марця. Наслїдник престола занедужав легко на кір.

Очи мав від слїз вогкі, як завсїгди, коли говорив про свою Міню.

. . . .

Вже тиждень минув від похорону Ґерди, а менї все здає ся, що не помер і що вечером потребую тілько піти до нього, щоби его застати на фотели, як сидить і жде на смерть свою так спокійно, як на зовсїм звичайного гостя.

Записав ся менї в памяти, як Шляркевичевій в серцю, котра тепер тілько з благословенем на устах згадує его прізвище і молить ся що дия за его душу.

Юзьови позволю завтра перший раз встати по недузї.

Весною дише у воздусї, вже тепло на дворі, так якось нагло щезла зима, як би еї зовсїм не було. То дуже добре; мої пацієнти виздоровіють скорше, коли весна почне їх лїчити.

Тілько та Міня Левоньска що дня якась слабша, хоч з дня на день снує пляни на будуче, вибирає ся з батьком в гори, укладає собі подорож до Закопаного — і часом здає ся, як би розцвитала на ново, але то все обман лише, обман і нїчо більше. В сухотах бувають також обмани.

Левоньский все обдурює еї і себе, а я єму сеї ілюзиї не відбираю; по що?... буде ще доволї часу на гірку правду дїйстности.

Однак кожда візита у них перейма́є мене смутком; менї пригадують ся вечери у Ґерди. Старість зівяла і молодість вянуча під убийчим віддихом смерти!... Там повна резиґнация і якийсь стоіцизм фільозофа на межи поміж житєм а смертию; ту такий самий спокій, навіть погода, лише зводливою надією піддержувана...

Вчера ще просила тїтки, щоби їй вибрали материю на весняну одежу до подорожи, а они, щоби еї ще більше затуманити, назносили нинї пробок, окрайків, журналів і забавляють еї, як малу дитину, а притім все слїдять очима еї блїде, худе личко з румянцями від горячки і ті синяві пасма на чолї, і ті устонька, спалені горячкою — та виходять, вітхаючи, до другої комнати, щоби там шепотїти по кутах, що тепер їй щораз гірше і що надії нема.

Батько не сказав їй нїчого про смерть Ґерди, отже мене випитує ся про него, каже єму кланяти ся та додає:

— Поздоровте пана Ґерду сердечно від мене. Скоро менї позволять виходити, прийдемо там до него з татом, правда, тату?... Щоби тілько то сонечко раз засьвітило тепло, дуже тепло!...

Що дня посилає єму цьвітки, а я не знаю, що потім відповідати, коли питає ся:

— Щож, подобали ся білі ґіяценти? Він певно любить цьвіти, як я і як небіжка мама. Скажіть єму, пане, з ласки своеї, що я дуже часто думаю тепер про него і що дуже бажала би его пізнати!...

Так якось уцтиво, зложивши рученята і вдивившись у вікно, на роз'яснене небо, зітхнула нині:

— Ох, мій Боже, мій Боже, колиж я вже раз виберу ся до того бідного Ґерди!... Єму там мусить бути дуже, дуже смутно самому.

Не прочуває, бідна, що душа еї вже відлїтає з сеї землї в ту саму дорогу, котрою пішла его в далекий сьвіт і не є там анї самітна, анї без товариства.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3·00	10·10	·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11		—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·3.		—
Черновець	6·51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия			10·26	7·21	3·41	7·46
Белзця	—		9·56	7·21		—

Числа підчеркнені означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год. то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Кпрхсевски

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.